

Четенето на Куран по време на Тарауих

Шейх (д-р) Хейсам Ал-Хаддад

„Призовавам всички членове на настоятелства и имами да търсят задоволството на Аллах, а не задоволството на насъбралите се.“

Имамите трябва да уважават Курана, когато водят намаза Тарауих.

Най-голямата благодат, дарена на човечеството е низпославането на Курана, като единствения път хората да бъдат продължително във връзка с техния Създател. Хората лесно могат да определят своето ниво на привързаност към техния Господар, като определят нивото си на привързаност към Курана – четене, изучаване и размишляване върху него. Това Божествено писание не е низпослано да бъде книга с песнопения за наслада на ухото, а като книга за напътствие, затова Аллах /С.Т./ казва в Курана: „**Това е Книга, която низпослахме на теб [о, Мухаммад] -; благословена, за да размишляват над нейните знамения и за да се поучават разумните хора...**“/38:29/

Тъй като Курана е уникалното и несравнимо слово на Аллах, четенето му е огромен ибадет. Обаче неговата награда и огромна полза могат да бъдат спечелени, като приложим на практика това, което сме разбрали. Всъщност, неполагането на достатъчно усилия за разбирането на Курана е осъдително, както Аллах /С.Т./ казва: „**И нима не размишляват над Корана или сърцата им са под ключ?**“/47:24/

Много от ранните учени също са осъдили тези, които четат Курана без да полагат достатъчно усилия в разбирането му. Мухаммад се от ибн Мес'уд /радиаллаху анху/, че е казал: „ Не разхвърляйте /словата на Свещения Коран/, както разхвърляте развалени /негодните/ фурми. Не го четете бързо както, рецитирате поезия. Размишлявайте върху чудесата му. Раздвижвайте чрез него сърцата си и да не бъде стремежа ви единствено да завършите /определена/ сура...“/Записано на различни места като Ахляк Хамелел Куран от ел-Аджурри и ел-Бегауи в неговия тефсир./

Начинът, по който много имами четат Курана по време на Тарауих е непростим и строго трябва да бъде осъден от знаещите, а и от онзи, който уважава думите на Аллах. Тези имами четат Курана, като че ли се състезават с времето, за да свърши намаза и да се отървем от тежкия товар върху плещите ни. Слушайки някои от тях е много трудно да разбереш какво казват, като едновременно с това те правят постоянни грешки. Има оплаквания от някои джамии, че се завършва с кланянето на 20-те рекята на Тарауих и четенето на цял един джуз от Курана за 30 минути. Това означава, че един рекят, в който се чете една страница от Курана, отнема 90 секунди! Какво оправдание може да има такъв имам (съответно и настоятелството)?

Бих искал да поставя следния въпрос към тези, които оправдават такъв начин на кланяне на намаз и смятам, че е наложителен: Представете си, че сте застанали пред Аллах и Той ви гледа, докато се кланяте. Мислите ли, че Аллах е доволен, виждайки и чувайки Неговите думи да бъдат четени без да им се отдава необходимите им права по отношение на начина на четене и размишляването върху тях? Освен това, чудя се, дали някой от тези имами или членове на настоятелства са достатъчно смели, за да твърдят, че Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/ одобрява такъв намаз.

Точно този вид четене е бил осъден от много от учението от ранните поколения. Всъщност, за една от характерните черти на сектата Хауариджи. Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/ ни е известил за нея, казвайки, че тяхното четене няма да преминава гърлата им, т.е. правят го само на думи; и ние трябва много да сме загрижени за това да не открием тази черта и в нас. Предава се, че Ебу Джемрах, учен от втората генерация, известил ибн Аббас, че чете много бързо и прочита Курана за три дни. Ибн Аббас отговорил: „Чета сура Бакара за една нощ и разсъждавам върху нея, по-бавното четене ми е по-любимо, отколкото четенето по начина, за който ти спомена.“

Ибн ал-Каийим/ рахимехуллах/ обобщава какво трябва да прави мюсюлманинът, за да излекуват с Курана закоравялостта на неговото сърце. Той казва: „Няма нищо по-полезно за сърцето от четенето на Куран с разбиране и размисъл. Курана обхваща всички видове пътници, условията на работниците и положенията на притежаващите знание.“

Това е Курана, който предизвиква любов, желание, страх, надежда, разкаяние, упование, задоволство, доверие, благодарност, търпение и останалите различни положения, които съществуват в сърцето и го усъвършенства. Също така отблъсква всички порицани характеристики и действия, които увреждат и разрушават сърцето. Ако хората разбираха какво се съдържа в четенето на Курана с размисъл върху него, те биха се посветили на това, за сметка на всичко останало. Когато човек го чете с размисъл и срещне аяет, отнасящ се до нуждата от лечение на сърцето, той го повтаря хиляди пъти, дори цяла нощ. Значи, да прочетеш един аяет с размисъл и разбиране е по-добро от прочитането на целия Куран без размисъл. Също така е по-полезно и за сърцето и по-благодарно за увеличаване на имана и вкусане сладостта на Курана.“

Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/ е чел много бавно и е спирал на айети, в които се споменава Дженнета или Джехеннема. Веднъж повтарял айета, в който Аллах /С.Т./ казва: „**Ако ги измъчваш -; те са Твои раби, а ако ги опростиш -; Ти си Всемогъщия, Премъдрия.**””/5:118/ цяла нощ. /Ибн Аби Шайбах и Ахмед в неговия Муснед/

Мухаммед ибн ел-Ка'б ел-Курейзи(ум 120 Х) предпочитал да чете сурите Аз-Залзала и Ел-Кариа и ги повтарял няколко пъти пред много бързото прочитане на целия Куран. Имам Ебу Ханифа веднъж повтарял сура Аз-Залзала цяла нощ.

Много от нашите ибадети са загубили своя дух и са се превърнали в безсмислени ритуали, където фокусът пада върху завършването им независимо дали въздействат върху нашите души или не, както ако бяха извършени идеално или най-малкото по един наистина задоволителен начин. Ето защо нашия ибадет не ни променя към по-добро; привързаността ни към вярата на Аллах е много слаба и нашите готовност да жертваме в името на Аллах още повече – нашият морал и навици не се подобряват. Много от нас искат да се отърват от намаза Тарауих, без значение как се предлага. Смирение, спокойствие и размисъл са маловажни елементи за толкова много мюсюлмани. Това е точно обратното на това, което Аллах иска от нас; ние сме премахнали повечето елементи от нашите ибадети, които умишлено са поставени там, за да ни направят по-добри и се фокусираме върху количеството вместо върху качеството – за тези от нас, които имат някакъв фокус въобще.

Вярвам, че е дошло времето да спрем това и да поправим нашите взаимоотношения с Курана както Аллах ни е заповядал: „**О, хора, при вас дойде поучение от вашия Господ и изцеление на онова, което е в гърдите, и напътствие, и милосърдие за вярващите.**”/10:57/

Призовавам членовете на настоятелства и имамите да търсят задоволството на Аллах, а не задоволството на насъбралите се. Призовавам всички мюсюлмани да съветват такива имами и членове на настоятелства, които не показват достатъчно уважение към Курана и да обмислят назначаването на други имами, които да четат според Сунната на Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/. Трябва да напомним и, че завършването на двайсет рекята или дори целият Куран по време на Тарауих не е задължение, но слушането му внимателно и четенето му с нормална скорост е. Ако Тарауих намаз трябва да бъде изпълнен за определено време, то броят на айетите, които се четат трябва да бъде намален, така че да се постигне по-добро качество на ибадета.

Моля Аллах да напъти всички ни да следваме Неговата Книга и Сунната на Неговия Пратеник /саллеллаху алейхи уе селлем/ и да опрости греховете ни, Той е Опрощаващия, Извиняващия!Амин!!!

Източник: www.islam21c.com